

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

CAROLE
MORTIMEROVÁ

Krásná vražedkyně

CAROLE MORTIMEROVÁ

KRÁSNÁ VRAŽEDKYNĚ

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc jsem si pro Vás nachystal dva příběhy, jež dělí staletí. První se odehrává v devatenáctém století, tedy novověku, v době, kdy ženy pomalu pozvedaly hlavu a snažily se uplatnit nejen v rodině, ale některé z nich měly i odvahu si nalézt práci a samy se živit. O tom se můžete dočíst v první romanci s názvem Krásná vražedkyně.

Druhá povídka Vás zavede do doby vrcholného středověku, kdy Anglii zmítaly nepokoje, vedla válku ve Francii a mnozí lidé se vydávali na křížové výpravy. Ovšem i tehdy se našly výjimečné ženy, které se vycvičily a vládly mečem skoro jako muži. To platí o hrdince romance Návrat válečníka, která si mečem, ale i ženskými půvaby vybojovala srdce svého hrdiny.

Přeju Vám ničím nerušené krásné chvílky u knihy.

S láskou

Váš Harlequin

Carole Mortimerová

KRÁSNÁ VRAŽEDKYNĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Not Just a Governess

První vydání:
Mills & Boon, 2013

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Carole Mortimer
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Krásná vražedkyně: 2015 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1736-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1737-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1738-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ke konci dubna roku 1817 – londýnský dům lady Cicely Hawthorneové

„Musím ti, Cicely, otevřeně říct, jak mě mrzí, že jsi vzdala hledání nevěsty pro Hawthornea,“ zamračila se nesouhlasně na svou přítelkyni Edith St. Justová, vdova po vévodovi z Roystonu.

„Možná jsme se na začátku společenské sezóny kojily příliš velkými nadějemi, když jsme si myslely, že se nám podaří najít vhodné manželky hned pro všechny naše tři vnuky,“ upozornila jemně lady Jocelyn Ambroseová.

Dámám, které si povídaly, bylo pouhých osmnáct let, když před padesáti roky vstupovaly do společnosti, a od té doby je pojilo nerozlučné přátelství, které jim vydrželo po celá jejich manželství a manželství jejich dětí. A nyní se rozhodly, že se musejí postarat, aby se usadili i jejich nespoutaní vnuci.

„Nesmysl,“ opáčila vdova po vévodovi pevně. „Podařilo se ti přece udat Chambournea –“

„Ale nevybral si dívku, kterou jsem mu vyhlédla,“ povzdechla si lady Jocelyn zklamaně.

„To nevadí, hlavně že se rozhoupal a požádal ji o ruku,“ prohlásila vévodkyně povzneseně. „A kdo jiný by měl sehnat našim vnukům nevěsty než právě my tři? Moje snacha je v tomhle ohledu úplně neschopná. Před třemi lety se po smrti mého syna Roberta odstěhovala na venkov a vyhýbá se veškerému společenskému životu. A rozhodně nehrozí, že by se iniciativy chopil sám Royston. Ten jen střídá milenky, po několika týdnech se jich nabaží a hned si najde novou krasavici.“

Slečně Eleanor Rosewoodové – Ellie, nevlastní neteři a společníci vdovělé vévodkyně, neušlo, jak si její paní odfrkla. Pozvedla oči a zadívala se pozorně ze sedátka pod oknem na věrné přítelkyně, protože moc dobře věděla, co to odfrknutí znamená: Vdova po vévodovi jím vyjádřila svůj hluboký nesouhlas.

Svým způsobem však s přítomnými dámami soucítila, zejména s lady Cicely. Lord Adam byl dokonce i mezi četným služebnictvem na několika svých panstvích známý nejen svým chladem a povýšeností, ale také svou nedosažitelností.

A jedno jí bylo víc než jasné: Lady Cicely se o dalším možném sňatku jejího vnuka určitě nemluví snadno, neboť je všeobecně známo, že z jeho prvního manželství vzešla jen dcera, a lord Adam nemá tudíž dědice. Najít novou vhodnou manželku pro tak odtahitého a sarkastického džentlmena nebude lehký úkol.

Pokud se však dotyčná smíří se svým osudem, do zajista se jí ten krok vyplatí. Jeho lordstvo je velice

zámožné – doslova se topí v penězích – a ve městě by se nenašel pohlednější džentlmen, s hustými černými vlasy, ocelově šedýma očima v urozeně aristokratickém obličejí, širokými rameny, mohutným hrudníkem, úzkým pasem a dlouhýma vypracovanýma nohama.

Naneštěstí se však chová tak chladně, že v jeho přítomnosti mrzne všem ženám krev v žilách a ve společnosti se mu přezdívá Thorne, Pichlavý osten.

Ale čert vem Hawthorneovu nepřístupnou povahu. Ellie daleko víc zajímalo, jestli se vévodkyni podaří najít nevěstu pro svého vlastního nezadaného vnuka, Justina St. Justa, vévodu z Roystonu...

„Adam si bohužel nechce nechat žádným způsobem pomoci,“ postěžovala si lady Cicely zarmouceně. „Zatvrzele odmítá všechna pozvání na večeři, která mu posílám, a širokým obloukem se vyhýbá mému domu.“

Vdova po vévodovi povytáhla ocelově šedivá obočí. „Z jakého důvodu?“

Lady Cicely se ušklíbla. „Tvrdí, že je příliš zaneprázdněný a musí se věnovat práci v parlamentu.“

Edith St. Justová si opět odfrkla. „Občas se přece musí najíst stejně jako všichni ostatní smrtelníci.“

„To máš pravdu, ale přesto...“ unikl lady Cicely další nešťastný povzdech.

„Nesmíš se vzdát naděje, Cicely,“ poradila vévodkyně rozhodně. „Pokud Hawthorne odmítá přijít k tobě, musíš se vypravit ty za ním.“

Lady Cicely se zatvářila poděšeně. „Já k němu?“

„Zajdi na návštěvu k němu domů do Hawthorne

House,“ pokračovala vévodkyně rázně. „A pozvi ho ještě ten den k sobě na večeři a přinuť ho, aby to pozvání přijal.“

„Pokusím se, Edith,“ přislíbila lady Cicely nepřesvědčivě, ve tváři pochybovačný výraz. „Pověz nám ale, jak pokračuje tvoje snažení ohledně budoucí manželky pro Roystona. Doufám, že všechno vychází přesně podle plánu,“ dodala dychtivě. „Nezapomínej, že víme, že jsi před týdnem napsala jméno dotyčné dámy na papírek a dala ho do úschovy Jocelyninu komorníkovi!“

Vévodkyně důstojně přikývla. „A uvidíte, že právě tuhle dámu si vezme, až nadejde vhodný čas.“

„Nedokážeš si představit, jak ti závidím,“ odvětila lady Cicely zarmouceně. „Co bych za to dala, kdyby Adam alespoň trochu spolupracoval...“

„Uvidíš, že k tobě přijde na večeři,“ stiskla lady Jocelyn přítelkyni ruku, aby ji povzbudila.

„A pojďme si povídat o něčem jiném!“ navrhla zvesela. „Už jste slyšely, co se vypráví o zmizelé vnučce vévody ze Sheffieldu?“

„Doneslo se ti něco nového?“ zapomněla lady Cicely okamžitě na starosti.

Ellie se také zatetelila nedočkavostí a našpicovala uši. Fámy o pohřešované vnučce nedávno zesnulého vévody kolovaly od začátku sezóny jak mezi služebnictvem, tak i ve vysoké společnosti. Vévoda zemřel teprve nedávno, před dvěma měsíci, a dědictví převzal jeho synovec. Vévodova vnučka a schovanka zmizela den po pohřbu zároveň s rodinnými šperky Sheffieldových a s několika tisíci liber.

„Jenom samé drby!“ vydala ze sebe Edith St. Justová další ze svých pověstných odfrknutí.

„Ale ne tak úplně neopodstatněné, Edith,“ upozornila lady Jocelyn. „Slečnu Matthewsovou viděli v Evropě v doprovodu jakéhosi džentlmena a podle všeho si vyhazuje z kopýtka. Pokud to skutečně souhlasí, posiluje se tím jedině podezření, že má něco společného s vévodovou nečekanou smrtí a ztrátou rodinných šperků a peněz.“

„Nedokážu si představit, že by vnučka Jane Matthewsové byla schopna takového zločinu,“ namítla Edith St. Justová přesvědčeně.

„Nezapomínej ale, že matka té holky byla Španělka,“ vrhla lady Cicely významný pohled po svých přítelkyních.

„Hmm, to je pravda, Edith,“ zadumala se lady Jocelyn.

„Samé tlachy a nesmysly,“ prohlásila ovdovělá vévodkyně řízně. „Maria Matthewsová byla dcera váženého granda, a dokud se neprokáže opak, odmítám uvěřit, že by se její dcera něčím provinila.“

Ellie bylo jasné, co ta věta znamená. Vévodkyně považovala dané téma za ukončené a nikdo se jí neodvážil postavit na odpor.

Spousta lidí však byla opačného názoru a jak v kuchyních, tak i v salonech se horečně diskutovalo, proč slečna Magdalena Matthewsová zmizela, pokud je skutečně nevinná, a kam se den po pohřbu jejího dědečka poděly peníze a šperky Sheffieldových...

DRUHÁ KAPITOLA

O den později – Hawthorne House, Mayfair, Londýn

„Nemrač se tak, Adame, nebo si budu myslet, že nemáš radost, když mě vidíš!“

Lord Hawthorne skutečně neplesal radostí a rozladění z babiččiny neohlášené návštěvy ani moc neskrýval. Zračilo se mu nejen v zúžených šedých očích, ale i v celém ostře řezaném aristokratickém obličejí. Neměl na babičku ani čas, ani trpělivost. Zrovna dneska odpoledne! skřípal neslyšně zuby. Vlastně kdykoliv jindy odpoledne!

„Jsem jenom překvapený, že jsi přišla právě teď, když dobře víš, že touhle dobou chodívám do dětského pokoje, abych strávil svou pravidelnou hodinku s Amandou,“ postěžoval si nahlas.

Babička si ho měřila přes modrý salon v jeho londýnském domě, ocelově šedivá obočí povytažená až k okraji světlezeleného klobouku. „A to tě ani nenapadne, že bych třeba také chtěla čas od času vidět svoji pravnučku?“

„Na to máš samozřejmě právo a nikdo ti v tom nebrání,“ přešel Adam se zpožděním k babičce a políbil ji na napudrovanou tvář. „Jenom bych byl radši, kdyby ses předem ohlásila,“ otevřel s trhnutím dveře do salonu – k velkému překvapení komorníka Barnese, který za nimi čekal na další rozkazy – a pokynul babičce, aby ho následovala.

„Vážně, Adame, jsi jeden z nejméně trpělivých mužů, jaké znám,“ proplula kolem něj lady Cicely do imponující vstupní haly a nakázala hlavou své placené společnosti, že na ni má počkat, dokud se nevrátí. „Dokonce i tvůj otec a dědeček byli mnohem rozvážnější.“

Adam nabídl své babičce galantně rámě a vykročil s ní vzhůru po schodech. Hlavou se mu při tom mihla pobavená vzpomínka, že jeho otec a dědeček klid pouze předstírali a museli se velice přemáhat, aby každou chvíli nevybuchli, protože přehnaná starostlivost a věčná nespokojenost lady Cicely je dráždila – opravdu mírně řečeno – úplně stejně jako jeho. Otec s dědečkem však už byli po smrti, lady Cicely nezbyl na světě nikdo jiný než on a Amanda, a babička si tudíž zaslouží, aby se k ní choval s náležitou úctou a laskavostí, jako správná hlava rodiny vůči postaršímu příbuznému. „Omlouvám se, že jsem tě přivítal tak stroze,“ pravil s přehnanou kajícíností.

Babička se do něj zavěsila, zasunula mu ruku do podpaží a zašveholila: „Co kdybys mi tu nezdvořilost vynahradil tím, že ke mně zajdeš dnes večer na večeři...?“

Adam ztuhl, neboť pochopil, kam babička tímhle

tahem míří. Nenazval by ho přímo vydíráním, i když k němu neměl daleko, ale cíl byl zcela jednoznačný. Lady Cicely se ho v poslední době snažila seznámit se všemi vhodnými adeptkami na vdávání – vhodnými alespoň podle jejího názoru. On byl zcela opačného mínění. Jak o dotyčných dámách, tak i o samotném ženění. Ani jedno z toho pro něj nepřipadalo v úvahu. „Dneska večer máme volby v parlamentu.“ A pak si zajdu do klubu na pořádnou partičku karet a pár sklenek vybrané brandy, maloval si v duchu.

„Tak co zítra večer?“ neholdala se nechat odradit lady Cicely. „Už tak dlouho jsme neměli trochu času jen my dva sami pro sebe...“

Což bylo z babiččiny strany zcela úmyslné vydírání, protože Adam dobře věděl, co má vévodkyně za lubem. Snaží se ho vmanévrovat do manželství, na něž on nemá nejmenší pomyšlení, protože se rozhodl zasvětit svůj život práci ve Sněmovně lordů a na svých mnoha panstvích. Slavnostní večere, plesy a všechny ostatní nesmysly spojené se společenskou sezónou mu můžou být ukradené.

„Právě si užíváme čas jen my dva sami pro sebe,“ upozornil věcně.

„Ale ne způsobem, jaký jsem měla na mysli – ale to je teď jedno,“ povzdechla si lady Cicely netrpělivě. „Jak vidím, jsi ještě zarputilejší, než jsi býval. Uzavíráš se před okolním světem a stále víc se utápíš v samotě!“

Adam sevřel pevně ústa. Babiččina kritika ho rozzlobila, i když musel uznat, že je v podstatě zasloužená. Ale na druhou stranu babička dobře ví, co

ho k takovému způsobu života dohnalo. Během dvou krátkých let jeho nepodařeného manželství ho nevěrná manželka během sezóny vláčela od jedné večere a plesu na druhý a mimo sezónu po nejrůznějších letních slavnostech na venkovských sídlech. Když před čtyřmi lety ovdověl, rozhodl se, že ho už nikdo na podobnou společenskou událost nedostane. Neviděl důvod, proč by se jich měl zúčastňovat. K smrti ho nudily a dráždily, a tak usoudil, že nemá cenu, aby jimi zbytečně ztrácel drahocenný čas a ničil si nervy.

Vzápětí jím však projel osten výčitek, protože v babiččiných starých šedých očích se zatřpytily slzy. „Možná bych si mohl zítra večer hodinu dvě vyšetřit –“

„Ach, to je skvělé, Adame!“ rozzářila se babička. Slzy jí rázem vyschly jako mávnutím kouzelného proutku. „Postarám se, aby kuchař připravil všechna tvá oblíbená jídla.“

„Řekl jsem hodinu dvě,“ upozornil Adam nesmlouvavě.

„Jistě, jistě,“ přislíbila babička nepřítomně. V duchu už očividně sestavovala jídelníček na následující večer. A seznam hostů. K nim bude docela jistě patřit i pár takzvaně žádoucích mladých žen, kterým se Adam vyhýbá jako čert kříži. „Jak jsi spokojený s tou novou dívkou?“

„S novou dívkou?“ Adama náhlá změna tématu zcela překvapila a netušil, o čem lady Cicely mluví. Přece se nemůže vyptávat na ženu, o kterou jsi minulý měsíc projevil krátce zájem, ale pak jsi zjistil, že tě nudí nejen v posteli, ale i mimo postel, polekal se.

„Ptám se na Amandinu novou chůvu,“ upřesnila lady Cicely trpělivě.

Adamovi se rozbřesklo. „Paní Leightonová není žádná dívka, babi. A není Amandina chůva, ale její guvernantka.“

„Není Amanda na guvernantku ještě trochu malá? Zejména když víš, že se naše společnost dívá na modré punčochy dost spatra –“

„Nechci, aby Amanda vyrůstala jako nevzdělanec a měla v hlavě jen plesy, večírky a nejnovější módu.“ Přesně jako její matka, napadlo Adama, ale nechal si ta slova pro sebe. Fanny patří minulosti, tak proč se trápit její povrchností a nesčetnými milostnými eskapádami!

„Kromě toho jsi mi ještě pořádně nevysvětlil, proč jsi po všech těch letech propustil slečnu Dorkinsovou.“

Lady Cicely lapala po výstupu do schodů trochu po dechu, protože Amandin dětský pokoj byl až ve třetím patře.

Adam se rozhodl, že jí nebude vysvětlovat ani tenhle krok, přestože k němu měl pádný důvod. Amandina chůva začala dávat čím dál víc najevo, že by ho ochotně zahřála v posteli, stačí jen, aby projevil zájem. Což mu bylo velice nepříjemné, protože se to jednak vůbec nehodilo, a také hezká, ale bohatě zakulacená Clara Dorkinsová ho ani trochu nepřitahovala.

Na rozdíl od Eleny Leightonové, nové Amandiny guvernantky, která by stála za hřích a s níž by pár nocí strávených v jedné posteli mohlo být docela příjemných.

Kristepane, jak tě mohlo něco takového napadnout?

Adam držel své tělesné touhy po smrti manželky pevně na uzdě a považoval je za slabost, kterou si nemůže dovolit. A když navzdory své vyhlášené železné vůli přece jenom nevydržel, vyhledával lehčí ženy z polosvěta, s nimiž dokázal strávit nanejvýš dvě hodiny. Ony dámy za to od něj totiž neočekávaly víc, než že jim slušně zaplatí, když rozevřou ochotně stehna.

Rozhodně nezamýšlel zaplést se neuváženě se svou zaměstnankyní, a proto také tak narychlo propustil před dvěma měsíci Claru Dorkinsovou.

Nutno však uznat, že Elena Leightonová, její nástupkyně, má něco do sebe. Dokonce je svým strohým způsobem přitažlivá. Černé hedvábné vlasy nosí svázané do pevného uzlu, který zdůrazňuje její štíhlý krk, a černé vdovské šaty podtrhují krásu jejího bledého obličeje. Oči jí hrají zvláštním modrozeleným odstínem, lemují je husté černé řasy, má dokonale rovný nos a vykroužené rty, půvabně zaoblenou bradu a labutí šíji. A dokonce ani přísné černé vdovské šaty nedokážou zakrýt lákavé křivky její postavy: pevná nadra nad úzkým pasem a ladné pohupování boků –

Panebože! vyděsil se Adam. Jak je možné, že sis toho všeho stihl za tak krátkou dobu všimnout? To tě tak zaujala vdova, kterou jsi zaměstnal, aby vychovávala tvoji *malou dceru*?

„*Paní Leightonová...?*“ zdůraznila babička zvědavě.

„Mám pocit, že přišla o manžela u Waterloo,“ objasnil Adam vlažně. V myšlenkách se stále zaobíral záhadou, jak je možné, že ho Elena Leightonová tolik fyzicky přitahuje. Copak ses zbláznil? Ta ženská pro

tebe pracuje, není to žádná rozhodnožka a nemůžeš si s ní užít v posteli a pak ji nemilosrdně vykopnout. A ještě ke všemu je vdova a její manžel zemřel hrdinskou smrtí v poslední krvavé bitvě proti Napoleonovi.

„Stará, nebo mladá...?“

Adam se zamračil. Až do téhle chvíle se věkem paní Leightonové příliš nezaobíral, ale odhadoval ji tak na pětadvacet až třicet let. Když se teď ale pořádně zamyslel, uvědomil si, že musí být mladší a na věku jí přidávají jen usedlé vdovské šaty...

„Dokud plní uspokojivě své povinnosti, nepovažuji její věk za důležitý,“ odpálil dotěrnou otázku, otevřel dveře do dětského pokoje a pokynul lady Cicely, aby vstoupila jako první.

Elena seděla u malého stolku a pročetla se svou svěřenkyní knížku jednoduchých veršů. Když zaslechla klapnutí dveří, nasadila výraz chladné zdvořilosti a vzhledla k svému zaměstnavateli a jeho babičce z otcovy strany.

Doufala, že se jí tou chladnou zdvořilostí podaří zakrýt, že zachytila, o čem si babička s vnukem na chodbě před dětským pokojem povídají. A že ji ten rozhovor hluboce znepokojil...

Kojila se nadějí, že jako ovdovělá paní Elena Leightonová unikne pozornosti, ale pronikavý pohled lady Cicely ji přesvědčil o opaku.

Pochopila, že babička lorda Adama Hawthornea je mnohem zvědavější než její chladný a odtažitý vnuk a nenechá se jen tak snadno obalamutit.

Elena potlačila nutkání uhladit si vlasy svázané do uzlu a narovnat si záhyby na černých šatech. Místo toho jen vyskočila na nohy a udělala pukrle.

„Milady, milorde.“

„Paní Leightonová,“ odpověděla na její pozdrav uhlazeně lady Cicely. Jeho lordstvo se tvářilo nepřístupně a stálo nepohnutě po boku babičky.

Elena si ještě před nástupem na místo guvernanky zjistila, že se tenhle chladný strohý šlechtic vyhýbá londýnské společnosti a nehrozí, že by se do ní snažil uvést svou dceru, protože dává přednost politické práci v parlamentu a řízení svých panství na venkově. Což bylo uspořádání, jaké dokonale vyhovovalo její potřebě anonymity.

Musela si však přiznat, že při prvním přijímacím rozhovoru jí vyrazila dech jeho temná, téměř ďábelská krása, protože až do té doby netušila, že Adam Hawthorne svou tvář i stavbou celého těla připomíná snědého antického boha: módně upravené černé vlasy, tmavá obočí nad stejně tmavýma očima, vysoké lící kosti, dlouhý aristokratický nos, vykroužená smyslná ústa, hranatá pevná brada a ani gram přebytečného tuku na vypracovaných svalech – svědectví o tom, že přece jen netráví všechnen čas usazený v parlamentu nebo za mahagonovým stolem ve své pracovně...

Ale během necelých pěti minut v jeho společnosti poznala – zaplaťpánbůh! – že je nejen až děsivě chladný a nedosažitelný, ale že se na ni také nedívá jako na ženu, natož aby s ní měl nějaké nekalé úmysly

či postranní záměry. Viděl v ní jen zaměstnankyni, kterou najal, aby se starala o jeho malou dceru.

Elena sevřela roztřesené ruce a od hlavy k patám jí projela vlna horka. Lord Hawthorne se najednou choval docela jinak. Přejížděl po ní pomalým lenivým pohledem, v němž se zračilo čiré mužské ocenění.

„Lady Cicely,“ pozdravila zdvořile postarší dámu. „Postav se a přivítej svou prababičku,“ dodala, když zjistila, že její svěřenkyně stále sedí u stolu.

Zpočátku jí připadalo zvláštní, že v téhle domácnosti chybí vřelost a spontánnost, jakou znávala z dětství. Lord Hawthorne se svou dcerou trávil dokonce jen hodinu denně a i během té se jí většinou jen vyptával, co nového se ten den naučila.

A Amanda se v jeho přítomnosti uzavírala do sebe a vystupovala se stejnou rezervovaností, s jakou pozdravila lady Cicely.

„Prababičko,“ udělala dokonalé pukrle.

Elena ji však znala i z úplně jiné stránky. Když spolu byly o samotě v dětském pokoji, chichotala se Amanda jako každá jiná šestiletá dívka.

Na svůj věk byla dost vysoká a v obličeji se jí začínaly rýsovat první náznaky krasavice, která z ní jednou vyroste. Měla sytě modré oči, krémově růžová líčka, pusinku dokonalou jako růžové poupě a bohaté jemné vlasy barvy zlaté niti. A zejména toho dne vypadala nesmírně roztomile, v tmavě růžových šatech podtrhujících její světlé vlasy a pokožku.

Nepřístupný otec se však nenechal okouzlit. Stál

na opačném konci místnosti a upínal pozornost na Elenu – stejný džentlmen, o němž se Elena jen po pouhém týdnu stráveném jako guvernanka jeho dce-ry domnívala, že není schopen žádných, byť trochu hřejivých citů.

A proto ji teď znervózňovalo, že si ji tak prohlíží se zvláštním výrazem v tmavě šedivých očích. Jako by si poprvé uvědomil, že má před sebou ženu...

A Elena si rozhodně nepřála, aby se na ni nějaký muž, nejméně ze všech Adam Hawthorne, díval jinak než jako na ovdovělou zaměstnankyni a nudnou šedivou myš. A ona ho na druhou stranu nechtěla považovat za nic jiného než za svého zaměstnavatele...

Elena se odhodlaně napřímila. „Nechám vás teď o samotě, abyste si mohli nerušeně popovídat, a ukli-
dím zatím Amandinu ložnici. Jestli dovolíte...“ pro-
hlásila a odspěchala z učebny, aniž počkala na od-
pověď.

Když však dorazila do bezpečí Amandiny ložnice, třásla se tak nekontrolovaně, že se musela na chvíli posadit, aby se vzpamatovala. Pomyšlení, že v ní dá-
belsky pohledný lord Hawthorne vidí víc než pouhou
guvernantku, jí nahánělo téměř panický strach.

Řízením osudu jsi zůstala úplně sama na světě, okolnosti tě přinutily najít si práci, aby ses uživila, uvažovala, a tak rozhodně nepotřebuješ, aby se ti do cesty připletly ještě další překážky. Rozhodně ne v podobě lorda Adama Hawthornea a zájmu, který jsi v něm, jak to vypadá, vzbudila.

Není žádné tajemství, že už spousta džentlmenů

zneužila situace a zmocnila se osamělých, na pospas vydaných žen ve své domácnosti. Nejlepším případem je ostatně tvůj vlastní bratranec –

Ne... tím se nesmíš zaobírat. Vždyť už při samotném pomyslení na toho bídného červa – za džentlmena se rozhodně nedá označit – se ti zvedá žaludek.

„Jste v pořádku, paní Leightonová...?“

Elena se vymrštila na nohy, vylekaná nečekaným hlasem lorda Hawthornea. Stáhla se jí krev z hlavy, udělalo se jí černo před očima a musela se zachytit opěradla, aby se pod ní nepodlomily nohy v prostých kotníčkových botách.

Ale neudělala to patrně dostatečně rychle, protože lord Hawthorne udělal tři rázné kroky, přistoupil k ní a popadl ji pevně za paži. Elena cítila přes tenkou látku svých černých šatů teplo sálající z jeho dlouhých elegantních prstů.

„Milorde?“ pozvedla opatrně hlavu a zalapala po dechu. Stál mnohem blíže, než si myslela, blíže, než by za normálních okolností dovolila jakémukoliv jinému muži. Hrozivě se nad ní tyčil, mnohem vyšší a rozložitější než ona sama. Tak blízko, že viděla černé kroužky lemující hlubokou šed' jeho očí...

Byly to nejkrásnější oči, jaké kdy viděla: Kouřově šedé, s černočernými zorničkami a tmavými hedvábnými řasami. Elena se nedokázala ovládnout. Vpíjela se do nich, jako by ji snad uhranuly.

„Paní Leightonová?“ opáčil Adam tiše a nadechl se citrusové vůně vycházející z jejích tmavých vlasů.

Už když si ji prohlížel v učebně, došel k závěru,

že musí být mladší než pětadvacet až třicet let, na které ji původně odhadoval. Teď se jeho podezření potvrdilo. Takhle zblízka vypadala na jednadvaacet, s dokonalou alabastrovou pokožkou, hladkým hrdlem, s doširoka rozevřenýma, nevinně působícíma modrozelenýma očima a štíhlou postavou, která byla spíš dívčí než zrale ženská.

Sevřel ji ještě pevněji a stiskl ústa.

„Kolik je vám přesně let?“

Paní Leightonová zamrkala dlouhými tmavými řasami. „Kolik mi je let?“

Adam vysunul čelist a přikývl. „To podle mě není žádná těžká otázka.“

Jeho guvernanka si navlhčila špičkou jazyka růžové rty a dala si s odpovědí načas. „Ano, není to těžká otázka,“ potvrdila zastřeným hlasem. „Nepřijde vám ale nezdvořilé ptát se ženy na věk? Kromě toho nechápu, proč by to pro vás mělo být důležité...“

Adama její neochota odpovědět podráždila. „O tom, co je důležité či není, tady rozhoduju já!“ Ani v nejlepším rozpoložení nepatřil právě k trpělivým lidem a k dobrému rozpoložení měl v tu chvíli hodně daleko. Nejvíc ze všeho nesnášel, když mu někdo lhal, a měl silné tušení, že pokud mu Elena Leightonová přímo nelže, šetří alespoň hodně s pravdou.

„Přesto – přesto mi není jasné, proč – proč vás to zajímá...“ odmlčela se Elena a promnula si krk, který ji bolel od toho, jak k němu dlouze vzhlížela a zvažovala, jestli by jí uvěřil, že je jí pětadvacet. Ten věk by

určitě i on považoval za přiměřený, i když patrně ne za příliš věrohodný.

„Jednadvacet,“ přiznala popravdě. Nebo téměř popravdě. Jednadvacet jí bude za osm měsíců, přesně na Štědrý den. Její rodina si byla toho poněkud nešťastného data dobře vědoma a slavila obě události vždycky odděleně, aby Elena neměla pocit, že je o něco ochuzena.

Letošní Vánoce však budou úplně jiné. A hlavně smutné, protože jí z jejích blízkých nezbyl nikdo, s kým by chtěla slavit...

„Jednadvacet,“ zopakoval lord klidně, přejel jí elegantními prsty po paži a uchopil ji za zápěstí. „To znamená, že vám nebylo ještě ani devatenáct, když jste ovdověla a nastoupila jako učitelka a společnice u Bamburyových, není-liž pravda?“

Elena se vnitřně zachvěla. Nečekala, že si její zaměstnavatel bude tak dobře pamatovat údaje z doporučení, které předložila před několika týdny zprostředkovatelně práce, když začala hledat místo ve slušné rodině. Doporučení, které si musela napsat sama, protože předtím ještě nikdy nikde nepracovala...

Pohlédla zpřímá do pochybovačných očí Adama Hawthornea. „Ano, to souhlasí. Pokud se mnou nejste spokojený, určitě se mi podaří –“

„Řekl jsem, že s vámi nejsem spokojený?“

Elena pozvedla bojovně bradu. „Naznačil jste to.“

Na lordových pevně vykroužených rtech se zračilo cosi jako úsměv, ale v jeho případě se patrně jednalo

spíš o jízlivý posměšek. „Nikoliv, drahá paní Leightonová, nic takového jsem nenaznačil,“ protáhl. „Není možné, že vás k té domněnce přivedlo vlastní špatné svědomí?“

Elene poskočilo srdce úlekem, ale neuhnula pohledem. Dál se dívala do tvrdého a neústupného obličeje lorda Hawthornea, do jeho nelítostně zúžených šedivých očí, na vysoké lícni kosti pod napjatou pokožkou a do hlubokých vrásek, které mu naskočily podél nosu a pevně řezaných úst. Do obličeje džentlmena, s nímž si nebylo radno zahrávat, pokud člověk nechtěl zažít plný rozsah jeho nespoutaného hněvu.

Elena si se staženým žaludkem uvědomila, že se nechala ukolébat falešným pocitem bezpečí. Za posledních dvanáct dnů se se svým zaměstnavatelem vídala jen třicet minut denně, když přicházel za Amandou, a ona se téměř pokaždé vytratila pod záminkou, že chce nechat otce s dcerou o samotě. Díky tomu pro ni lord až dosud představoval jen nezúčastněnou postavu, chladného despotického džentlmena, kterému dělalo potíže navázat pouto se svou malou dcerou, což zakrýval tím, že se jí nevměšoval do života, jak do soukromého, tak i do hodin, které trávila v učebně.

Avšak džentlmen, který ji v tu chvíli propaloval pohledem, nepůsobil ani trochu nezúčastněně. Naopak, jeho blízkost i dotěrné otázky ji hluboce znepokojovaly. Do takové míry, že se třásla po celém těle, obklopená krásnou kořeněnou vůní jeho kolínské a intenzivním teplem, které z něj vyzařovalo...

Elena se vytáhla na špičky, odhodlaná nenechat se

zastrašit skutečností, že mu sahá pouze po ramena, a zadívala se mu neohroženě do pichlavých šedivých očí.

„Když si ověříte údaje v doporučení od Bamburyových, určitě zjistíte, že se zakládají na pravdě.“

Což souhlasilo. Elena byla vyhnána ze svého starého světa, přesto však věděla, že mladá a ovdovělá paní Leightonová pracovala jako učitelka a společnice Fiony Bamburyové předtím, než se rodina na začátku roku přestěhovala za teplem a sluncem do Evropy. Stalo se tak na doporučení rodinného lékaře, který je varoval, že vlhké londýnské zimy podřívají už tak dost chatrné zdraví lady Bamburyové. Paní Leightonové se do Evropy nechtělo a rozhodla se najít si nové zaměstnání.

Až na to, že Elena nebyla výše zmíněná paní Leightonová...

„Vážně?“ prohodil Adam tiše.

„Kdybyste byl tak hodný a pustil mě...“

„Zajisté.“ Adam nedržel paní Leightonovou za zápěstí z náhlého popudu. Ani proto, že by se jí chtěl dotýkat. Potřeboval zjistit, zda se jí nezrychlí pulz, když ji nachytá při lži.

A byl si stále jistější, že před ním ta podivná guvernantka cosi skrývá. Jenom nevěděl, co přesně. Byl však plně odhodlaný, že na to přijde. Při nejbližší vhodné příležitosti. Svěřil totiž do její péče svou malou a citlivou dceru.

„Počítejte s tím, že tento rozhovor nepovažuji za ukončený,“ pohlédl na ni svrchu.

Paní Leightonová zlehka přikývla. „Jako vaše zaměstnankyně samozřejmě čekám na další pokyny.“

To je skutečně věta, která stojí za úvahu, projelo Adamovi hlavou. Elena Leightonová – mladá a nesmírně krásná Elena Leightonová, *ovdovělá* Elena Leightonová – čeká na tvoje pokyny...

Adam se zamyslel nad tím, co by jí mohl nakázat, aby udělala jako první. Vytáhla si jehlice z přísného účesu a rozpustila si hedvábné černé vlasy? Rozezpula si smutné vdovské šaty a odhalila dmoucí se ňadra? Nebo by se ti líbilo ještě něco mnohem důvěrnějšího?

Sklouzl očima k jejím plným rtům. Jaké by to bylo, kdyby před tebe poklekla a vzala do úst tvé vzrušené mužství? Hrála si s tebou, laskala tě a ukojila tvé tužby?

Zatraceně! Na co to myslíš?

Nepatříš k chlapům, kteří se nechají řídit nejchoulostivější částí svého těla. Jestli bylo manželství s Fanny vůbec k něčemu dobré, tak alespoň k tomu, aby tě vyléčilo právě z téhle slabosti!

Adam sevřel čelist a ustoupil zprudka dozadu. „Promluvíme si zítra,“ probodl paní Leightonovou chladným pohledem, obrátil se na patě, odpochoďoval ke dveřím a hlasitě je za sebou zabouchl.

Elena se svezla zpátky na židli. Srdce jí bušilo až v krku, zrychleně dýchala a bojovala proti přívalu paniky, který se jí zmocnil v okamžiku, kdy se jí jeho lordstvo dotklo, a kterou se před ním usilovně snažila nedat najevo.

Co ho to jenom napadlo, zapříst takový rozhovor a dát najevo pochybnosti o tvé pravé totožnosti? Proč za tebou vůbec chodil do Amandiny ložnice a proč tě držel, byť jemně, za zápěstí? honilo se jí hlavou.

Z tónu jeho otázek a nemilosrdného chladu, který se mu mihl před odchodem v očích, poznala, že nepatří k džentlmenům, kteří snadno odpouštějí podvod a zradu. A ona mu lhala od prvního okamžiku...

Nejenom že se nejmenovala Elena Leightonová, ale nebyla ani vdova – dokonce neměla ani manžela. Ani nikdy nepracovala jako učitelka a společnice Fiony Bamburyové.

Skutečná paní Leightonová se po odchodu Bamburyových do Evropy rozhodla přestěhovat do Skotska a starat se o staré rodiče svého zesnulého manžela.

A Elena to všechno věděla jen proto, že se s Bamburyovými znala. Jejich venkovské panství leželo třicet kilometrů od panství jejího dědečka, manželé Bamburyovi k nim občas jezdili na večeri a ona s dědečkem zase na oplátku navštěvovala je.

Ve skutečnosti se totiž nejmenovala Elena Leightonová, ale Magdelene Matthewsová.

A byla vnučkou George Matthewse, zesnulého vévody z Sheffieldu, a mladá žena, jejíž zmizení bezprostředně po vévodově pohřbu vyvolalo pozdvižení a nejrůznější divoké domněnky v celé vysoké společnosti.

TŘETÍ KAPITOLA

„Thorne? Krucinál, Hawthorne, počkej na mě, člověče!“

Adam se zastavil v chodbě Sněmovny lordů a otočil se za hlasem za svými zády. S nelibostí zjistil, že se k němu žene Justin St. Just, vévoda z Roystonu, takovou rychlostí, že mu ostatní ustupují z cesty.

Royston, vysoký světlolvasý Adonis, byl nejen obletovaným miláčkem žen, ale také jedním z nejvíc charismatických členů parlamentu. Byli s Adamem skoro stejně staří, navštěvovali pravidelně všechna zasedání, jejich úctyhodné babičky pojilo dlouholeté přátelství, ale oni dva si nebyli nějak zvlášť blízcí. Vedli naprosto jiné životy, zejména v posledních letech, kdy se Adam stranil všech společenských událostí, zatímco Royston slavil nejen úspěchy u žen, ale i u karetních stolů.

Kromě toho se Adamovi nikdy nepodařilo popravdě zjistit, jestli Royston patřil či nepatřil k zástupu četných Fannyiných milenců...

„Roystone,“ pozdravil chladně svého vrstevníka.

Vévoda na něj podezíravě pohlédl. „Kam máš

dneska tak naspěch, Hawthorne? Za nějakou ochotnou dámou?“ povytáhl významně obočí.

Adam se napřímil v zádech a podíval se mu do obličeje. Byli oba skoro stejně vysokí. „Jako džentlmen předpokládám, že neočekáváš, že na tvou otázku odpovím.“

„Rozhodně ne,“ nedal Royston najevo zahanbení. „Jenom mi připadá, že se z tebe v posledních letech stává stále větší... poustevník.“

Adam nasadil ledový výraz. „Máš na srdci něco konkrétního, o čem by sis se mnou chtěl popovídat, nebo můžu pokračovat dál?“

„Zatraceně, stal se z tebe nejenom poustevník, ale i pěkný protiva!“ rozhořčil se vévoda plamenně. „Co kdybychom si zašli do klubu na skleničku, abychom se nebavili všem na očích?“ dodal netrpělivě a zamračil se svým legendárním způsobem na pár kolegů, kteří se kolem nich snažili protáhnout.

Adam se neznatelně pousmál. „Shodou okolností mám právě namířeno do White's.“

„Měl jsem sice na mysli o něco méně... úctyhodný klub, ale White's bude pro začátek stačit,“ zazubil se vévoda. „Mám venku přistavený kočár.“

„Já taky.“

Vévoda se zatvářil na okamžik záhadně a pak navrhl: „Dobře. Pojedeme tedy tvým kočárem a můj pojede za námi. Pokud pak ovšem se mnou nechceš zajít ještě do jiného klubu?“

„Ne, to opravdu nechci,“ odmítl Adam nekompromisně.

„Jak si přeješ,“ pokrčil Royston rameny.

Do řeči se dali, až když seděli pohodlně usazení v klubu, vévoda zabořený hluboko do křesla, Adam naproti němu napřímený jako pravítko, oba s objemnou sklenicí brandy v ruce.

Royston a Adam se poměrně dobře znali a Adamovi se vždycky líbila arogance, s jakou vévoda přestupuje všechna společenská pravidla. To, že si od něj udržoval v posledních letech odstup, pramenilo z jediného důvodu: Adam si nebyl jistý, zda se i on nezapletl s Fanny. Jeho manželka měla za jejich krátké manželství tolik milenců, že se to dost nabízelo.

Pletky jí usnadňovala skutečnost, že jen málokdo věděl, že hned měsíc po svatbě začali spát v oddělených ložnicích. Adam by byl býval radši, kdyby bydleli ve zcela oddělených domácnostech, ale tomu se Fanny bránila, protože by tím okolnímu světu oznámili, že spolu nežijí jako manželé, a hůř by se jí zakrývaly nesčetné milostné poměry. A bohužel držela v ruce trumfovou kartu, takže ji nemohl k ničemu donutit. Vydírala ho jejich čerstvě narozenou dcerou, kterou Adam hluboce miloval, i když mu dělalo potíže dát své city otevřeně najevo, a jak Amanda rostla, upadal v její společnosti do stále větších rozpaků.

„Jak se podle tebe daří v poslední době tvé babičce?“

Adam rozšířil překvapeně oči, protože takové téma od Roystona rozhodně nečekal. V životě by ho nenapadlo, že si bude ten večer povídat právě o lady

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krásná vražedkyně.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.